

BEGROETING en OPENINGSWOORD

De genade van de Heer Jezus Christus, de liefde van God onze Vader en de gemeenschap van de heilige Geest zij met u allen. AMEN.

Niet roepen of schreeuwen,
de gekneusde of angstige mens niet nog dieper in de put duwen,
geen domper zette op het hoopvolle perspectief
van hen die niets anders meer hebben om zich aan vast te klampen,
eerlijk en rechtvaardig handelen – het zijn kenmerken van wellevendheid.
Maar als we de profeet Jesaja mogen geloven,
kan die handelwijze nog zoveel meer betekenen.
De profeet zegt ons vandaag dat we kinderen van het licht zijn
als we zo handelen en spreken: geliefde kinderen,
mensen die bezield zijn door de goede geest
die ons vaardig maakt voor het werk
waarin de blijde boodschap tot vervulling komt.
Laten we bij het begin van deze viering
om die geest smeken die ons doet herboren worden
tot vrije mensen vervuld van de liefde van God.

1^e lezing Jes 40, 1-5.9-11 (*Uw God is op komst*)

2^e lezing Tit 2, 11-14;3, 4-7 (*Hij heeft ons gered*)

Evangelie Lc 3, 15-16.21-22 (*Jezus' doopsel*)

HOMILIE

Verleden week liepen de drie wijzen nog zingend rond, terwijl ze zochten naar het kind in de kribbe. En toen ze het gevonden hadden, ging de hemel voor hen open. Die hemel was de glimlach van dat kindje en zijn ouders. Toen ze terug naar huis gingen, zullen ze nog harder gezongen hebben. Vooral omdat ze dat kind hadden gered door het bevel van de viervorst niet op te volgen en recht naar huis te gaan. Al zullen ze de traktatie van Herodes misschien wel gemist hebben.

Maar toen kwam, na die zondag waarop alles openbaar werd, een doordeweekse, blauwe maandag. Gedaan met de tijd van dure geschenken, gedaan met de kerstvakantie. De wijzen, die zich even de koningen van het heelal waanden, hebben de kroon aan de kapstok gehangen, en hun mooie mantels in de kast. Het was weer gewone tijd geworden, tijd na de feestdagen. Zo is ook voor ieder van ons het leven terug normaal geworden, en hebben we ondervonden dat zo'n

maandag in het nieuwe jaar in niets verschilt van al die andere maandagen in het oude...

In ons kerkelijk jaar gaat dat ook zo: na de feestdagen komen de zondagen door het jaar. Vandaag is het de eerste daarvan, ook al is het nog een beetje feest. En die eerste zondag zal lijken op de tweede, en op de derde en de vierde. Op deze zondag begint Jezus aan zijn 'openbare leven'. En is stel me voor dat hij er zich goed bewust van was: de taak die hij op zich nam, zo zeker niet elke dag een feest betekenen. Vele dagen in Jezus' openbare leven zullen op elkaar geleken hebben, met alle sleur die erbij komt kijken. De Zoon van God was een échte mens – een wezen dat zich niet zoals alle andere mensen 'erdoor moet slaan'.

De evangelist vertelt dat Jezus begon met zich te laten dopen. Dat was een daad van opperste deemoed: Jezus schaart zich tussen zoekende mensen die zich 'erdoor willen slaan', die weten dat ze niet perfect zijn en hun zwakheid aan God willen toevertrouwen. Jezus plaatst zich niet boven de anderen. Hij wil onopvallend aan zijn taak beginnen. 'Hallo!' hoor ik u denken. 'We hebben toch gehoord dat zijn doop spektakelgehalte had? De hemel die open gaat, een duif boven zijn hoofd, en dan die stem uit de hemel: Gij zijt mijn Zoon, de welbeminde!' Wees niet verbaasd als ik zeg dat dit commentaar na de feiten is. Ik durf te veronderstellen dat de omstanders er toen niets van gemerkt hebben. Zoals Jezus ook in de rest van zijn leven voor velen niets bijzonders geweest is. Ja, Hij *is* Gods Zoon, hij *is* de Messias. Maar dat is enkel zichtbaar voor wie in Hem gelooft.

Stilaan zijn er mensen bij hem gekomen, die iets meer in hem zagen. En toen die mensen zich voor hem open stelden, werden zij ook gegrepen door de geest die hem bezielde, ging zijn vuur in hen branden. Daar is wel veel tijd voor nodig geweest. Hun geloof was er een met vallen en opstaan. Hij werd bedreigd door de sleur, door de schijnbare nederlaag die Jezus leed, en zij met hem. Maar ze zijn blijven geloven. Ze hebben zich Hem herinnerd als een gedreven man die de blijde boodschap uitdroeg, elke dag, ook toen alles grijs en mistroostig werd, ook toen de nacht van het lijden over hem kwam. In dat geloof zijn zij hem gaan zien zoals hij echt was, en wisten ze: dat is de Zoon van God, de welbeminde.

Vanwaar dat geloof? Van elders natuurlijk! Dat geloof is op de eerste plaats het geloof van God in mensen – een geloof dat we ons eigen moeten maken om ermee aan de slag te gaan. Met een straffe bril op onze neus, om ver te kunnen kijken, over alle grijze dagen en haren heen. Want er zit perspectief in dat geloof, visie waarvoor je alleen gevoelig wordt als je het geheel bekijkt, en niet alleen de details van de afzonderlijke taferelen. Dat is trouwens ook zo wanneer we mensen bekijken. Dingen waaraan je je ergert, worden een bron van

vertedering zodra je de hele mens weer ziet: altijd een mooie mens die liefde waard is, zeventig maal zeven keer per dag. En daarom kan elke mens zijn of haar gloed overbrengen bij anderen – de vuurgloed waarover Johannes het ook had.

Wat is de gloed van het tafereel aan de Jordaan? Die is te vinden in het woord dat pas achteraf is doorgedrongen. Het woord uit de hemel. Het woord dat in ons hart moet branden. Vertaal het zo: “Ik, God, jouw Vader, Ik laat je niet meer los. Jij bent mijn partner in het verbond tussen hemel en aarde. En al mag Ik soms afwezig lijken, prent het je in: je bent geen slachtoffer van dingen die je liever anders zag, geen prooi van het lot. Want ik heb je toegerust met de gave van de vrijheid om te kiezen voor de liefde die sterk is als de dood.” Die keuze drukken we uit in ons Credo: ik geloof, Heer, red me door het bad van de wedergeboorte.